

[Dupont.]

denne skal de lærerstuderende nu specialisere sig, og det sker på følgende måde. På undervisningsområder, som kræver særlig forudsætning af pædagogisk art, fordelt over 3 hovedområder: for det første småbørnsundervisning, for det andet specialundervisning, undervisningen for de svagt begavede, læseretardedede m. v., og for det tredje undervisning i 8., 9. og 10. klasser. Dernæst skal der være mulighed for specialisering i 2 linjefag, der ikke alene går på realafdelingen. Disse fag skal kunne vælges frit og være fremmede sprog, matematik, fysik, sang, musik, formning, skolekøkken, sløjd og hele orienteringsgruppens fag: historie, samfundslære, geografi og biologi. Gennem denne grunduddannelse i pædagogik, psykologi og undervisningslære får man sammen med de elementære fag en grundstamme i klasseundervisningen til og med 7. klasse, og gennem specialiseringen i de 3 hovedgrupper samt tilvalg af linjefag vil der efterhånden blive en lærerstab, der dækker over det rigt facetterede mønster i undervisningen af 1965.

Naturligvis kan det kritiseres, at der ikke er sket endnu stærkere specialisering, at orienteringsfagene ikke er blevet koncentreret, så der blev skabt det, der med et moderne udtryk kaldes samtdsorientering. Selv om vi i dag må erkende, at dette undervisningsmønster er rigtigt, vil det så ikke være naturligt, at man fortsatte med seminarieudvalgets arbejde? Jeg tænker her på, om det ville være rigtigt uden egentlige lovændringer at skabe en rammelov, som gjorde det muligt, f. eks. gennem et mindre udvalgs permanente kommissionsarbejde, at gennemføre de reformer, som tiden og udviklingen gør nødvendige. Det er i hvert fald min opfattelse, at den udvikling, vi kommer til at stå over for i de kommende år, i hurtigere tempo vil gøre ændringerne i formerne for uddannelse af lærere nødvendige. Løsningen af dette problem kunne måske findes i det i § 4 omtalte seminarieråd.

Vi kommer også til i forbindelse med denne lovgivning at se nærmere på, hvad der skal ske med 8., 9. og 10. klasserne. Her tænker jeg også på realafdelingen, der i meget stærk grad trænger til at lære lidt af 8. 9. og 10. klassernes erhvervsorienterede undervisning. Men også denne undervis-

ning har sine problemer. Vi er med erhvervslivet enige om, at undervisningen ikke skal erstatte eller gå ind på det rent tekniske område; den skal være af erhvervsorienterede karakter og ellers bygge på de almenne fag, men i relation til erhvervslivet.

Det vil naturligvis føre for vidt at komme ind på disse problemer, men det siger os noget om, at der også her vil være grund til at kigge efter f. eks. lærerkræfterne til de nye værkstedsklasser, som nogle skoler opretter, ligesom vi også må se lidt på de erhvervspædagogiske kursus, der f. eks. oprettes af Teknologisk Institut, også for her at se på, hvilken uddannelse netop denne specielle gren vil kræve af lærerne. Det er i denne forbindelse min opfattelse, at udvalget ikke i tilstrækkelig grad har tilgodeset det sidste afsnit af kommissoriet, hvor der spørges, om den nye ungdomsskolelov måtte give anledning til ændringer i læreruddannelsen. Netop da ungdomsåret skal være uddannelsesår — for at tale med undervisningsministerens ord — vil det nok være nyttigt, at disse problemer kommer med ind i diskussionen.

Da vi ikke her ved første behandling skal gå i detaljer med hensyn til lovforslagets enkeltheder, skal jeg undlade dette generelt; men formuleringen af § 8, stk. 6 og 7, berører noget principielt. I udvalgets oprindelige forslag stod der i § 8, stk. 7, at valg af speciale skulle ske inden for de ved det pågældende seminarium givne muligheder. Må dette forstås på den måde, at der er fuld frihed til at skifte seminarium, når speciale skal vælges? Vil det betyde, at der derved åbnes mulighed for bevarelsen af f. eks. småbørnsseminariet i Vejle? Dersom jeg har forstået dette rigtigt, finder jeg anledning til at tilskynde den højtærede minister til, at der nås frem til en positiv løsning på dette problem. Det må være muligt at indpasse Vejleseminariet i dette undervisningsmønster, selv om det naturligvis må betyde, at det ikke alene bliver småbørnslærere, men småbørnspædagoger, altså også mænd, der uddannes i dette seminariums speciale. Kan det løses, vil vi nå frem til en indpasning i helheden og til, at disse småbørnspædagoger også i økonomisk henseende får samme status som andre lærere. Vi vil dermed samtidig kunne gøre ende på en lang og til tider bitter strid.